

at Pengeafgift og Kornafgift maatte ses under samme Synsvinkel, naar Talen var om dette Lovforslag. Af de allerede nævnte Grunde kan jeg ikke erkende Berettigelsen af dette Synspunkt. Forholdet er nemlig det, at medens Pengeafgiften er den samme under de skiftende Konjunkturer, har de stærkt stigende Kapiteltakster tvunget Kornafgiften saa stærkt op, at den i Sammenligning med Ydelser i tidligere Aar under lavere Kapiteltakster er kommet op til omtrent det dobbelte eller derover. Jeg ser derfor ikke rettere, end at Lovforslaget med den Udvidelse, det har faaet, er baade velbegrundet og berettiget.

Jeg vil gerne rette et Spørgsmaal til det ærede 2det landstingsvalgte Medlem, som var inde paa en Omtale af den Inkonsekvens, der laa i, at Pengeafgifterne var tagne ud af Lovforslaget. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han og hans Parti var villige til at gaa med til at udvide Lovforslaget paa dette Punkt; maaske har jeg misforstaaet det ærede Medlem, det vilde være ønskeligt, om han vilde udtale sig lidt tydeligere om sit Partis Stilling til en saadan eventuel Udvidelse af Lovforslaget.

Til den ærede sidste Taler, som savnede en Begrundelse af Lovforslaget i den Retning, der for ham og hans Parti var bestemmende, vil jeg gerne sige, at de af mig omtalte Grunde, at Krigskonjunkturerne har tvunget Kornafgifterne op til disse ganske enorme Højder, forekommer mig at være Motivering nok for at søge denne forældede Afgiftsform afløst.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme i dette høje Ting.

Rottbøll: Efter den Forhandling, der har fundet Sted i Dag om dette Lovforslag, tør man nok sige, at Landbrugsministeren ikke just har haft Held med sit Lovgivningsarbejde paa dette Omraade. Den første Lov af 20. Marts 1918 er altsaa kasseret, og i Stedet for den har vi faaet et nyt Lovforslag, der skulde være bedre, men som efter de Udtalelser, vi nu har hørt, lader til at være lige saa mangelfuldt. Tilslutningen til det foreliggende Lovforslag er jo ikke videre stor her i dette høje Ting. Jeg tror ikke, man kan sige, at Venstres Tilslutning har været særlig varm, efter at dette Parti har valgt den Mand (Dalsgaard) til Ordfører, der sidste Aar kritiserede Lovforslaget ret stærkt. Og Socialdemokraterne var heller

ikke synderlig begejstrede for hele Lovforslaget. Endelig glædede det mig at høre, at det konservative Folkeparti absolut vilde stemme imod Lovforslaget, hvad det ikke har gjort i Folketinget.

Jeg skal ikke komme ind paa Lovforslagets enkelte Bestemmelser, idet jeg i og for sig betragter Lovforslaget som grundlovsstridigt og altsaa agter at stemme imod det. Vi er vant til her i Landet i den senere Tid at faa mange Indskrænkninger i Ejendomsretten. Den højtærede Indenrigsminister har øvet en stærk Statskontrol særlig overfor Landbruget; han har indført Maksimalpriser og andet, som ikke har smagt Landbruget særlig godt, men vi vil dog vist alle sammen anerkende, at disse Indgreb i Ejendomsretten har været berettigede, og har vel alle Følelsen af, at Almenvellet krævede Indgreb paa disse Omraader. Jeg maa sige, at jeg har den Følelse, at de Foranstaltninger, der gennem Indenrigsministeren er truffet for at hjælpe paa Dyrtiden og Nøden i det hele taget her i Landet gennem Statskontrol særlig med Landbruget og gennem Maksimalpriser af forskellig Art, i og for sig har været berettigede. Det har Rigsdagen jo ogsaa erkendt. Man kan naturligvis have sin Mening om, hvorvidt man paa enkelte Omraader er gaaet noget for vidt, eller om disse Anordninger har været gennemførte paa den allerheldigste Maade eller ikke, men jeg tror, at vi alle sammen maa være enige om, at paa disse Punkter har Almenvellet virkelig krævet, at der skete Indskrænkninger, og at Statsmagten greb ind. Men Forholdet med dette Lovforslag er et helt andet. Hvis man vil hævde, og det bør man dog vel, at for at man skal krænke ens Ejendomsret eller ophæve den, skal Almenvellet kræve det, saa tror jeg, man maa sige, at dette Lovforslag, som i høj Grad krænker ens Ejendomsret, intet har med Almenvellet at gøre. Det gælder her en privat Kontrakt mellem to Parter. Naar jeg tager Arvefæsteafgifterne, stammer de fra Kontrakter om Ejendomssalg, hvor en Del af Købesummen erlægges paa den Maade, at der betales et vist Antal Tønder Korn efter Kapitelstakst og Resten af Købesummen udredes paa anden Maade. Det er en mellem to Parter indgaaet privatretlig Kontrakt, der har eksisteret i mange Aar, og som begge Parter vel har følt sig tilfredse med. Der har i tidligere Tid ikke været Misforståelse med den. Afgiften har rettet sig efter Konjunkturerne. Den Gang de var